

Suomenkielinen laitos

Tiedonantoja ja ilmoituksia

Ilmoitusnumero

Sisältö

Sivu

I Tiedonantoja

Tuomioistuim

TUOMIOISTUIN

2003/C 31/01

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (kuudes jaosto) 12 päivänä joulukuuta 2002 asiassa C-209/00, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Saksan liittotasavalta (Jäsenyyssvelvoitteiden noudattamatta jättäminen – Saksan liittotasavallan Westdeutsche Landesbank Girozentrale -pankin (WestLB) hyväksi toteuttama toimenpide – Nordrhein-Westfalenin osavaltion Wohnungsbauförderungsanstaltin (WfA) sulautuminen WestLB:hen – WestLB:n oman pääoman kasvu tämän seurauksena – WfA:n ainoana omistajana olevalle osavaltiolle suoritettava korvaus – Komission päätös 2000/392/EY – Lainvastaisen tuen takaisinperimisvelvollisuus – Täytäntöönpanon laiminlyönti)

1

2003/C 31/02

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 10 päivänä joulukuuta 2002 asiassa C-312/00 P, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Camar Srl ym (Muutoksenhaku – Yhteinen markkinajärjestely – Banaanit – Lisätuontitodistuksia koskeva hakemus – Tariffikiintiön mukauttaminen pakottavissa tapauksissa – Yhteisön sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu – Kumoamiskanne – Tutkittavaksi ottaminen)

1

2003/C 31/03

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (viides jaosto) 12 päivänä joulukuuta 2002 asiassa C-324/00 (Finanzgericht Münsterin esittämä ennakkoratkaisupyyntö), Lankhorst-Hohorst GmbH vastaan Finanzamt Steinfurt (Sijoittautumisvapaus – Verotus – Yhteisövero – Peitelty voitonjako – Yhtiöveron hyvitys – Verojärjestelmän johdonmukaisuus – Veron kiertäminen)

2

FI

1

(Jatkuu kääntöpuolella)

<u>Ilmoitusnumero</u>	<u>Sisältö (jatkuu)</u>	<u>Sivu</u>
2003/C 31/04	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (viides jaosto) 12 päivänä joulukuuta 2002 asiassa C-385/00 (Hoge Raad der Nederlandenin esittämä ennakkoratkaisupyyntö), F. W. L. de Groot vastaan Staatssecretaris van Financiën (Työntekijöiden vapaa liikkuvuus – Verosopimus – Kaksinkertaisen verotuksen välttämistä koskeva Alankomaiden säännöstö)	2
2003/C 31/05	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (viides jaosto) 12 päivänä joulukuuta 2002 asiassa C-281/01, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Euroopan unionin neuvosto (Kansainväliset sopimukset – Yhteisön toimivalta – Oikeudellinen perusta – EY 133 artikla ja EY 175 artiklan 1 kohta – Energy Star -sopimus – Toimistolaitteiden energiatehokkuutta osoittavia merkintöjä koskevat ohjelmat)	3
2003/C 31/06	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 10 päivänä joulukuuta 2002 asiassa C-491/01 (High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Divisionin (Administrative Court) (Yhdistynyt kuningaskunta) esittämä ennakkoratkaisupyyntö), The Queen vastaan Secretary of State for Health, ex parte: British American Tobacco (Investments) Ltd ja Imperial Tobacco Ltd (Direktiivi 2001/37/EY – Tupakkatuotteiden valmistaminen, esittämistapa ja myynti – Pätevyys – Oikeudellinen perusta – EY 95 ja EY 133 artikla – Tulkinta – Sovellettavuus yhteisössä pakattaviin tupakkatuotteisiin, jotka on tarkoitettu kolmansiin maihin vietäviksi)	3
2003/C 31/07	Asia C-392/02: Euroopan yhteisöjen komission 8.11.2002 Tanskan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	4
2003/C 31/08	Asia C-400/02: Bundesarbeitsgerichtin 27.6.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Gerard Merida vastaan Saksan liittotasavalta, edustajanaan Amt für Verteidigungslasten	5
2003/C 31/09	Asia C-416/02: Euroopan yhteisöjen komission 19.11.2002 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	5
2003/C 31/10	Asia C-419/02: High Court of Justice (England & Wales), Chancery Divisionin 8.11.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa 1) BUPA Hospitals Ltd ja 2) Goldsborough Developments Ltd vastaan the Commissioners of Customs and Excise	6
2003/C 31/11	Asia C-420/02: Euroopan yhteisöjen komission 21.11.2002 Helleenien tasavaltaa vastaan nostama kanne	7
2003/C 31/12	Asia C-426/02: Euroopan yhteisöjen komission 22.11.2002 Helleenien tasavaltaa vastaan nostama kanne	8
2003/C 31/13	Asia C-437/02: Euroopan yhteisöjen komission 3.12.2002 Suomen tasavaltaa vastaan nostama kanne	8
2003/C 31/14	Asia C-438/02: Stockholms tingsrättin 29.11.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa åklagaren vastaan Krister Hanner	9

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö (jatkuu)	Sivu
2003/C 31/15	Asia C-441/02: Euroopan yhteisöjen komission 5.12.2002 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne	10
2003/C 31/16	Asia C-443/02: Tribunale di Pordenonen 20.11.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö rikosoikeudenkäynnissä Nicolas Schreiberia vastaan	11
2003/C 31/17	Asia C-444/02: Protodikio Athinonin (Ateenan alioikeus) 11.7.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Fixtures Marketing Limited vastaan Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou A.E.	12
2003/C 31/18	Asia C-445/02 P: Glaverbelin 9.12.2002 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-36/01, Glaverbel vastaan sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), 9.10.2002 antamasta tuomiosta	12
2003/C 31/19	Asia C-448/02: Helleenien tasavallan 11.12.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	13
2003/C 31/20	Asia C-449/02: Euroopan yhteisöjen komission 11.12.2002 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	14
2003/C 31/21	Asia C-457/02: Tribunale penale di Ternin (Italia) 20.11.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö rikosoikeudenkäynnissä Antonio Nisellia vastaan ..	14
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN		
2003/C 31/22	Tiedonanto	16
2003/C 31/23	Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 14 päivänä marraskuuta 2002 yhdistetyissä asioissa T-94/00, T-110/00 ja T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV ym. vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (Merentakaisten maiden ja alueiden assosiaatiojärjestely – Asetus N:o 465/2000 – Sokerin ja sokeri- ja kaakaoseosten tuonti – EY/MMA-alkuperän kasautuminen – Suojatoimenpiteet – Kumoamiskanne – Vahingonkorvauskanne – MMA-päätöksen 109 artikla – Suhteellisuusperiaate – Harkintavallan väärinkäyttö)	16
2003/C 31/24	Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 14 päivänä marraskuuta 2002 yhdistetyissä asioissa T-332/00 ja T-350/00, Rica Foods (Free Zone) NV ja Free Trade Foods NV vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (Merentakaisten maiden ja alueiden assosiaatiojärjestely – Asetus (EY) N:o 2081/2000 – Sokerin ja sokeri- ja kaakaoseosten tuonti – EY/MMA-alkuperän kasautuminen – Suojatoimenpide – Kumoamiskanne – Vahingonkorvauskanne – MMA-päätöksen 109 artikla – Suhteellisuusperiaate – Harkintavallan väärinkäyttö)	16

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö (<i>jatkuu</i>)	Sivu
2003/C 31/25	Asia T-334/02: Tipopoiitiria Thivas A. E. – Biomixania Siskevasias Tipopiisis kai Sintirisis Agrotikon Proionton -nimisen yhtiön 28.10.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	17
2003/C 31/26	Asia T-344/02: Air One S.p.A:n 21.11.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	17
2003/C 31/27	Asia T-348/02: Quick Restaurants S.A:n 26.11.2002 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan nostama kanne	18
2003/C 31/28	Asia T-351/02: Deutsche Bahn AG:n 28.11.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	19
2003/C 31/29	Asia T-357/02: Freistaat Sachsenin (Saksin osavaltio) 4.12.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	20
2003/C 31/30	Asia T-372/02: Internationaler Hilfsfonds e.V:n 13.12.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	21

II *Valmistavat säädökset*

.....

III *Tiedotteita*

2003/C 31/31	Tuomioistuimen viimeisin julkaisu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä EYVL C 19, 25.1.2003	22
--------------	--	----

I

(Tiedonantoja)

TUOMIOISTUIN

TUOMIOISTUIN

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(kuudes jaosto)

12 päivänä joulukuuta 2002

asiassa C-209/00, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan
Saksan liittotasavalta⁽¹⁾

(Jäsenyysselvöitteiden noudattamatta jättäminen – Saksan liittotasavallan Westdeutsche Landesbank Girozentrale - pankin (WestLB) hyväksi toteuttama toimenpide – Nordrhein-Westfalenin osavaltion Wohnungsbauförderungsanstaltin (WfA) sulautuminen WestLB:hen – WestLB:n oman pääoman kasvu tämän seurauksena – WfA:n ainoana omistajana olevalle osavaltiolle suoritettava korvaus – Komission päätös 2000/392/EY – Lainvastaisen tuen takaisinperimisvelvollisuus – Täytäntöönpanon laiminlyönti)

(2003/C 31/01)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-209/00, Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehinnään F. Santaolalla ja K.-D. Borchardt) vastaan Saksan liittotasavalta (asiamiehennään W.-D. Plessing, avustajanaan Rechtsanwalt H.-F. Wissel), jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut EY 249 artiklan sekä toimenpiteestä, jonka Saksa on toteuttanut Westdeutsche Landesbank Girozentralen (WestLB) hyväksi, 8 päivänä heinäkuuta 1999 tehdyn komission päätöksen 2000/392/EY (EYVL L 150, s. 1) 3 artiklan mukaisia velvoitteita, koska se ei ole toteuttanut säädettyssä määräajassa tarvittavia toimenpiteitä sen valtiontuen poistamiseksi ja takaisinperimiseksi, jonka se myönsi Westdeutsche Landesbank Girozentralelle vuosina 1992–1998 ja joka todettiin kyseisessä päätöksessä yhteismarkkinoille soveltumattomaksi, yhteisöjen tuomioistuin (kuudes jaosto), toimien kokoonpanossa: toisen

jaoston puheenjohtaja R. Schintgen, joka hoitaa kuudennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit C. Gulmann, V. Skouris, F. Macken (esittelevä tuomari) ja J. N. Cunha Rodrigues, julkisasiamies: A. Tizzano, kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl, on antanut 12.12.2002 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut EY 249 artiklan sekä toimenpiteestä, jonka Saksa on toteuttanut Westdeutsche Landesbank – Girozentralen (WestLB) hyväksi, 8 päivänä heinäkuuta 1999 tehdyn komission päätöksen 2000/392/EY 3 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole noudattanut tätä päätöstä.
- 2) Saksan liittotasavalta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

⁽¹⁾ EYVL C 211, 22.7.2000.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

10 päivänä joulukuuta 2002

asiassa C-312/00 P, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan
Camar Srl ym⁽¹⁾

(Muutoksenhaku – Yhteinen markkinajärjestely – Banaanit – Lisätuontitodistuksia koskeva hakemus – Tariffikiintiön mukauttaminen pakottavissa tapauksissa – Yhteisön sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu – Kumoamiskanne – Tutkittavaksi ottaminen)

(2003/C 31/02)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-312/00 P, Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehinnään C. van der Hauwaert ja L. Visaggio, avustajinaan avvocato

A. Dal Ferro), jossa valittaja vaatii muutoksenhaussa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (neljäs jaosto) yhdistetyissä asioissa T-79/96, T-260/97 ja T-117/98, Camar ja Tico vastaan komissio ja neuvosto, 8.6.2000 antaman tuomion (Kok. 2000, s. II-2193) kumoamista, vastapuolina ja muina asianosaisina: Camar Srl, kotipaikka Florence (Italia) (edustajinaan avvocato W. Viscardini Donà, avvocato M. Paolin ja avvocato S. Donà), kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa asioissa T-79/96, T-260/97 ja T-117/98, Tico Srl, kotipaikka Padoue (Italia) (edustajinaan avvocato W. Viscardini Donà, avvocato M. Paolin ja avvocato S. Donà), kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa asiassa T-117/98, Euroopan unionin neuvosto (asiamiehenään F. Ruggeri Laderchi), vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa asiassa T-260/97, Ranskan tasavalta (asiamiehenään C. Vasak ja G. de Bergues), väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa asioissa T-79/96 ja T-260/97, ja Italian tasavalta (asiamiehenään U. Leanza, avustajanaan F. Quadri), väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa asiassa T-79/96, yhteisöjen tuomioistuin, toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen (esittelevä tuomari) sekä tuomarit C. W. A. Timmermans, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues ja A. Rosas, julkisasiamies: C. Stix-Hackl, kirjaaja: R. Grass, on antanut 10.12.2002 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-79/96, T-260/97 ja T-117/98, Camar ja Tico vastaan komissio ja neuvosto, 8.6.2000 antama tuomio kumotaan siltä osin kuin siinä hyväksyttiin asiassa T-117/98 nostettu kumoamiskanne 23.4.1998 tehdystä Euroopan yhteisöjen komission päätöksestä, jolla oli hylätty Camar Srl:n ja Tico Srl:n tekemä banaanian yhteisestä markkinajärjestelystä 13 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 16 artiklan 3 kohtaan perustuva vaatimus.
- 2) Muilta osin valitus hylätään.
- 3) Asiassa T-117/98 nostettu kumoamiskanne jätetään tutkimatta.
- 4) Camar Srl ja Tico Srl velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut asiassa T-117/98.
- 5) Asianosaiset ja muut osapuolet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan tässä oikeusasteessa.

(¹) EYVL C 302, 21.10.2000.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(viides jaosto)

12 päivänä joulukuuta 2002

asiassa C-324/00 (Finanzgericht Münsterin esittämä ennakkoratkaisupyyntö), Lankhorst-Hohorst GmbH vastaan Finanzamt Steinfurt (¹)

(Sijoittautumisvapaus – Verotus – Yhteisövero – Peitety voitonjako – Yhtiöveron hyvitys – Verojärjestelmän johdonmukaisuus – Veron kiertäminen)

(2003/C 31/03)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-324/00, jonka Finanzgericht Münster (Saksa) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa Lankhorst-Hohorst GmbH ja Finanzamt Steinfurt ennakkoratkaisun EY 43 artiklan tulkinnasta, yhteisöjen tuomioistuin (viides jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Wathelet (esittelevä tuomari) sekä tuomarit C. W. A. Timmermans, D. A. O. Edward, P. Jann ja A. Rosas, julkisasiamies: J. Mischo, kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett, on antanut 12.12.2002 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

EY 43 artiklaa tulee tulkita siten, että Körperschaftsteuergesetzin (yhteisöverolaki) 8 a §:n 1 momentin 2 kohdan kaltainen toimenpide on sen kanssa ristiriidassa.

(¹) EYVL C 316, 4.11.2000.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(viides jaosto)

12 päivänä joulukuuta 2002

asiassa C-385/00 (Hoge Raad der Nederlandenin esittämä ennakkoratkaisupyyntö), F. W. L. de Groot vastaan Staatssecretaris van Financiën (¹)

(Työntekijöiden vapaa liikkuvuus – Verosopimus – Kaksinkertaisen verotuksen välttämistä koskeva Alankomaiden säännöstö)

(2003/C 31/04)

(Oikeudenkäyntikieli: hollanti)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-385/00, jonka Hoge Raad der Nederlanden (Alankomaat) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen

tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa F. W. L. de Groot ja Staatssecretaris van Financiën ennakkoratkaisun EY:n perustamissopimuksen 48 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 39 artikla) ja työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta yhteisön alueella 15 päivänä lokakuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1612/68 (EYVL L 257, s. 2) 7 artiklan tulkinnasta, yhteisöjen tuomioistuin (viides jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Wathelet (esittelevä tuomari) sekä tuomarit C. W. A. Timmermans, D. A. O. Edward, P. Jann ja A. Rosas, julkisasiamies: P. Léger, kirjaaja: hallintovirkamies M.-F. Contet, on antanut 12.12.2002 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) *Kansallisen tuomioistuimen käsiteltävänä olevassa asiassa kysymyksessä olevan kaltainen, kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehtyyn sopimukseen sisältyvä tai siihen sisällymättömän säännöstö, jonka nojalla verovelvollinen menettää tuloveronsa laskemisen yhteydessä asuinvaltiossaan osan tulojen verosta vapaata määrää koskevasta edustaan ja henkilökohtaisista verotuksellisista eduistaan siksi, että hän on saanut kyseisen vuoden aikana myös toisesta jäsenvaltiosta palkkatuloja, joita on verotettu tässä toisessa jäsenvaltiossa ottamatta huomioon hänen henkilökohtaista tilannettaan ja perhetilannettaan, on perustamissopimuksen 48 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 39 artikla) vastainen.*
- 2) *Yhteisön oikeuteen ei sisälly mitään erityisiä vaatimuksia sen tavan osalta, jolla asuinvaltiossa on otettava huomioon sellaisen työntekijän henkilökohtainen tilanne ja perhetilanne, joka on tietyn verovuoden aikana saanut tuloja tästä jäsenvaltiosta ja toisesta jäsenvaltiosta, kunhan ne edellytykset, joiden mukaan asuinvaltio ottaa huomioon tällaisen tilanteen, eivät muodosta kansalaisuuteen perustuvaa suoraa tai välitöntä syrjintää eivätkä rajoita EY:n perustamissopimuksella taattujen perusoikeuksien käyttämistä.*

(¹) EYVL C 372, 23.12.2000.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(viides jaosto)

12 päivänä joulukuuta 2002

asiassa C-281/01, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Euroopan unionin neuvosto (¹)

(Kansainväliset sopimukset – Yhteisön toimivalta – Oikeudellinen perusta – EY 133 artikla ja EY 175 artiklan 1 kohta – Energy Star -sopimus – Toimistolaitteiden energiatehokkuutta osoittavia merkintöjä koskevat ohjelmat)

(2003/C 31/05)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-281/01, Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehinään H. van Lier ja B. Martenczuk) vastaan Euroopan unionin

neuvosto (asiamiehinään J.-P. Jacqué ja E. Karlsson), jossa kantaja vaatii Amerikan yhdysvaltojen hallituksen ja Euroopan yhteisön välisen toimistolaitteiden energiatehokkuutta osoittavia merkintöjä koskevien ohjelmien yhteensovittamista koskevan sopimuksen tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta 14 päivänä toukokuuta 2001 tehdyn neuvoston päätöksen 2001/469/EY (EYVL L 172 s. 1) kumoamista, yhteisöjen tuomioistuin (viides jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Wathelet (esittelevä tuomari) sekä tuomarit D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann ja S. von Bahr, julkisasiamies: S. Alber, kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl, on antanut 12.12.2002 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) *Amerikan yhdysvaltojen hallituksen ja Euroopan yhteisön välisen toimistolaitteiden energiatehokkuutta osoittavia merkintöjä koskevien ohjelmien yhteensovittamista koskevan sopimuksen tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta 14 päivänä toukokuuta 2001 tehty neuvoston päätös 2001/469/EY kumotaan.*
- 2) *Euroopan unionin neuvosto veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut*

(¹) EYVL C 275, 29.9.2001.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

10 päivänä joulukuuta 2002

asiassa C-491/01 (High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Divisionin (Administrative Court) (Yhdistynyt kuningaskunta) esittämä ennakkoratkaisupyyntö), The Queen vastaan Secretary of State for Health, ex parte: British American Tobacco (Investments) Ltd ja Imperial Tobacco Ltd (¹)

(Direktiivi 2001/37/EY – Tupakkatuotteiden valmistaminen, esittämistapa ja myynti – Pätevyys – Oikeudellinen perusta – EY 95 ja EY 133 artikla – Tulkinta – Sovellettavuus yhteisössä pakattaviin tupakkatuotteisiin, jotka on tarkoitettu kolmansiin maihin vietäviksi)

(2003/C 31/06)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-491/01, jonka High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Yhdistynyt kuningaskunta) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen

tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa The Queen ja Secretary of State for Health, ex parte: British American Tobacco (Investments) Ltd ja Imperial Tobacco Ltd, Japan Tobacco Inc:n ja JT International SA:n osallistuessa asian käsittelyyn, ennakkoratkaisun tupakkatuotteiden valmistamista, esittämistapaa ja myyntiä koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä 5 päivänä kesäkuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/37/EY (EYVL L 194, s. 26) pätevydestä ja tulkinnasta, yhteisöjen tuomioistuin, toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat J.-P. Puissechet, M. Wathelet, R. Schintgen ja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit D. A. O. Edward, A. La Pergola (esittelevä tuomari), P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr ja J. N. Cunha Rodrigues, julkisasiamies: L. A. Geelhoed, kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett ja hallintovirkamies M.-F. Contet, on antanut 10.12.2002 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) *Ensimmäisen kysymyksen tarkastelussa ei ole tullut esille yhtään sellaista seikkaa, joka vaikuttaisi tupakkatuotteiden valmistamista, esittämistapaa ja myyntiä koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä 5 päivänä kesäkuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/37/EY pätevyteen.*
- 2) *Direktiivin 2001/37/EY 7 artiklaa on tulkittava siten, että sitä sovelletaan ainoastaan Euroopan yhteisössä myytäviin tupakkatuotteisiin.*

(¹) EYVL C 56, 2.3.2002.

Euroopan yhteisöjen komission 8.11.2002 Tanskan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-392/02)

(2003/C 31/07)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 8.11.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Tanskan kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehet ovat H. P. Hartvig ja G. Wilms, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Tanskan kuningaskunta ei ole noudattanut yhteisön oikeuden ja erityisesti EY:n perustamissopimuksen 10 artiklan ja Euroopan yhteisöjen omista varoista

31 päivänä lokakuuta 1994 annetun neuvoston päätöksen 94/728/EY, Euratom (¹) 2 ja 8 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska Tanskan viranomaiset eivät ole asettaneet komission käyttöön 140 409,60 Tanskan kruunun (DKK) suuruista summaa omia varoja viivästyskorkoineen 20.12.1999 lukien

- velvoittaa Tanskan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet ja pääasialliset perustelut

Tullikoodeksissa säädetään yritysten ja perinteisten omien varojen kantamisesta yhteisön lukuun huolehtivien kansallisten viranomaisten välisistä suhteista. Yhteisön ja jäsenvaltioiden välisistä suhteista sen sijaan säädetään yhteisön varainhoitoa koskevissa säännöksissä, nimittäin neuvoston päätöksessä 94/728/EY, Euratom, asetukseen N:o 1552/89 (²) sisältyvissä täytäntöönpanosäännöksissä sekä EY:n perustamissopimuksen 10 artiklan mukaisissa yleisissä velvoitteissa. Sillä seikalla, että kahden edellä mainitun säännösten välille on luotu puhtaasti teknisluontoinen keskinäinen yhteys siten, että asetuksessa N:o 1552/89 viitataan eräin osin niihin eri vaiheisiin, joita tullikoodeksin mukaan noudatetaan tullivelan syntymisen ja sen perimistä koskevien sääntöjen yhteydessä, ei myöskään ole merkitystä ratkaistaessa kysymystä kansallisten viranomaisten taloudellisesta vastuusta yhteisöä kohtaan sen johdosta, että ne ovat menetelleet virheellisesti perinteisten omien varojen kantamisessa. Jäsenvaltio ei voi vedota komissiota vastaan tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa velalliseksi säädettyyn suojaan, jos jäsenvaltio jättää kyseessä olevat varat kantamatta. Jos jäsenvaltio jättää kantamatta perinteisiä omia varoja, se voidaan eräin edellytyksin ja vain asetuksen N:o 1552/89 17 artiklan mukaisesti vapauttaa velvollisuudesta asettaa nämä varat komission käyttöön.

Vuosina 1996–1997 Tanskan viranomaiset sallivat useissa tapauksissa pakastettujen sokeriherneiden tuonnin Kiinan kansantasavallasta tullivapaasti, vaikka asianomaisella yrityksellä ei ollut lupaa tavaroiden tullivapaaseen maahantuontiin niiden erityisen käyttötarkoituksen perusteella. Tanskan alueellisten viranomaisten kannat olivat kuitenkin keskenään ristiriitaisia, minkä vuoksi komission oli yhteisön tullikoodeksista annetun asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (³) 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti todettava Tanskan pyynnöstä, että Tanskan viranomaisten tekemän virheen vuoksi ei ollut oikeutettua vaatia maahantuojaa maksamaan tullia mistään näistä tuonneista.

Määrittämällä ajankohta, jolloin toteamisen olisi pitänyt tapahtua, voidaan asetuksen N:o 1552/89 10 artiklan mukaisesti laskea määräaika, jolloin kysymyksessä olevat omat varat olisi pitänyt hyvittää komission tilille. Tämän määräajan noudattamatta jättämisestä seuraa velvollisuus maksaa viivästyskorkoa asetuksen N:o 1552/89 mukaisesti, ja yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti tämä velvollisuus syntyy ilman, että olisi tarpeen tutkia, mistä määräajan noudattamatta jättäminen on johtunut.

(1) EYVL L 293, 12.11.1994, s. 9.

(2) Annettu 29.5.1989, EYVL L 155, 7.6.1989, s. 1.

(3) Annettu 12.10.1992, EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1.

Bundesarbeitsgerichtin 27.6.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Gerard Merida vastaan Saksan liittotasavalta, edustajanaan Amt für Verteidigungslasten

(Asia C-400/02)

(2003/C 31/08)

Bundesarbeitsgericht on pyytänyt 27.6.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 12.11.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Gerard Merida vastaan Saksan liittotasavalta, edustajanaan Amt für Verteidigungslasten, seuraavaan kysymykseen:

Onko EY 39 artiklan vastaista se, että laskettaessa siirtymäajan korvauksen (Überbrückungsbeihilfe) määrää otetaan Tarifvertrag zur sozialen Sicherung der Arbeitnehmer bei den Stationierungsstreiten im Gebiet der Bundesrepublik Deutschlandin (Saksan liittotasavallan alueelle sijoitettujen sotajoukkojen palveluksessa olevien työntekijöiden sosiaaliturvasta tehty kollektiivinen sopimus; jäljempänä TV SozSich) 4 §:n 1 momentin b kohdassa tarkoitettussa tilanteessa perusteeksi laskennallinen Saksan tulovero (TV SozSichin 4 §:n 3 momentin b kohdan toinen virke), kun entinen työntekijä asuu ulkomailla ja on siellä verovelvollinen?

Euroopan yhteisöjen komission 19.11.2002 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-416/02)

(2003/C 31/09)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 19.11.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Espanjan kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on Gregorio Valero Jordana, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

– toteaa, että koska Espanjan kuningaskunta

- a) ei ole toteuttanut direktiivin 75/442/EY⁽¹⁾, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 91/156/EY⁽²⁾, 4, 9 ja 13 artiklan noudattamisen edellyttämiä toimenpiteitä, koska se ei ole toteuttanut tarvittavia toimenpiteitä taatakseen, että "El Pago de la Media Legua" -nimisessä paikassa sijaitsevasta sikalasta peräisin olevista jätteistä huolehditaan tai että ne hyödynnetään vaarantamatta ihmisten terveyttä tai pilaamatta ympäristöä, ja koska tällä sikalalla ei ole direktiivissä edellytettyä lupaa eikä siellä ole suoritettu välttämättömiä säännönmukaisia tarkastuksia;
- b) ei ole suorittanut ennen tämän hankkeen toteuttamista tai muuttamista sen ympäristövaikutusten arviointia, kten direktiivin 85/337/EY⁽³⁾, alkupe-
räisessä versiossaan tai sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 97/11/EY⁽⁴⁾, 2 artiklassa ja 4 artiklan 2 kohdassa edellytetään;
- c) ei ole toteuttanut tarvittavia hydrologisia tutkimuksia pilaantuneella alueella, kuten direktiivin 80/68/EY⁽⁵⁾ 3 artiklan b kohdassa, 5 artiklan 1 kohdassa ja 7 artiklassa edellytetään;
- d) ei ole huolehtinut siitä, että Veran taajaman jätevesiä käsitellään 4 artiklassa säädettyä tehokkaammin, kuten direktiivin 91/271/EY⁽⁶⁾ 5 artiklan 2 kohdassa edellytetään;
- e) ei ole määritellyt Rambla de Mojácarin aluetta pilaantumiseksi vyöhykkeeksi vastoin direktiivin 91/676/EY⁽⁷⁾ 3 artiklan 1, 2 ja 4 kohdassa säädettyä,

se ei ole täyttänyt kyseisten direktiivien noudattamisen edellyttämiä velvoitteitaan.

– velvoittaa Espanjan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet ja oikeudelliset perustelut

- Jäsenyysselvoitteiden noudattamatta jättäminen a–c kohdassa liittyvät "El pago de la Media Legua" -nimisessä paikassa Veran kunnan alueella Almerian maakunnassa sijaitsevan tehokasvatusta harjoittavan sikalan rakentamiseen ja toimintaan. Espanjan viranomaiset myöntävät, että tämä sikala on lainvastainen ja ettei sillä ole kunnan

myöntämää lupaa, minkä vuoksi on katsottava, ettei sillä ole direktiivin 75/442/ETY 9 artiklassa edellytettyä lupaa. Toisaalta samat viranomaiset eivät ole missään vaiheessa kiistäneet, että sikalasta aiheutuu voimakkaita hajuhaittoja, jotka ulottuvat läheiseen asutukseen asti. Lisäksi lietteen epäasianmukainen hoito ja sen tyhjentäminen kuoppaan, joka on riittämätön tämän kokoiselle sikalalle ja eläinten ruhoille, johtaa siihen, että liete ja eläinten jätökset joutuvat ympäröivään maaperään. Espanjan viranomaiset eivät myöskään ole esittäneet minkäänlaista selvitystä direktiivin 75/442/ETY nouttamisen valvomista koskevasta tutkintamenettelystä.

Vaikka kyse on suuresta sikalasta, jossa on 2 779 sikaa ja yli 600 vieroittamatonta porsasta ja joka sijaitsee 600 metrin päässä Antas-joelta, jota Espanjan viranomaiset ovat esittäneet yhteisön tärkeinä pitämien alueiden luetteloon, siitä ei ole tehty direktiivissä 85/337/ETY edellytettyä ympäristövaikutusten arviointia.

- Veran taajaman, jossa asuu yli 10 000 henkeä ja joka viettää alueelle, joka olisi pitänyt todeta pilaantumisaltiltiiksi, jätevesiä pitäisi käsitellä biologista käsittelyä tehokkaammin. Selvä näyttö Veran jätevesien riittämättömästä käsittelystä on se, että kemiallinen hapentarve (KHT) komission pyynnöstä tutkitussa näytteessä on 353 mgO₂/l, mikä on kolme kertaa jätevedenpuhdistamon jätevesille sallittua määrää enemmän.
- Espanjan viranomaiset määrittivät 2.3.1999 annetulla asetuksella Andalusiassa itsehallintoalueen pilaantumisaltiltiit alueet, joihin sisällytettiin Almeriassa Aguas- ja Antas-jokien rannikkoalueen lammikot, joiden vedet ovat eutrofisia ja joiden nitraattipitoisuus on korkea. Tästä syystä Espanjan viranomaisten olisi pitänyt direktiivin 91/676/ETY 3 artiklan 2 kohdan nojalla määritellä näitä vesiä rasittavat alueet pilaantumisaltiltiiksi vyöhykkeeksi.

-
- (1) Jätteistä 15.7.1975 annettu neuvoston direktiivi, EYVL L 194, 25.7.1975, s. 39.
- (2) Direktiivin 75/442/ETY muuttamisesta 18.3.1991 annettu neuvoston direktiivi, EYVL L 78, 26.3.1991, s. 32.
- (3) Tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista 27.6.1985 annettu neuvoston direktiivi, EYVL L 175, 5.7.1985, s. 40.
- (4) Direktiivin 85/337/ETY muuttamisesta 3.3.1997 annettu neuvoston direktiivi, EYVL L 73, 14.3.1997, s. 5.
- (5) Pohjaveden suojelemisesta tiettyjen vaarallisten aineiden aiheuttamalta pilaantumiselta 17.12.1979 annettu neuvoston direktiivi, EYVL L 20, 26.1.1980, s. 43.
- (6) Yhdyskuntajätevesien käsittelystä 21.5.1991 annettu neuvoston direktiivi, EYVL L 135, 30.5.1991, s. 40.
- (7) Vesien suojelemisesta maataloudesta peräisin olevien nitraattien aiheuttamalta pilaantumiselta 12.12.1991 annettu neuvoston direktiivi, EYVL L 375, 31.12.1991, s. 1.

High Court of Justice (England & Wales), Chancery Divisionin 8.11.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa 1) BUPA Hospitals Ltd ja 2) Goldsbrough Developments Ltd vastaan the Commissioners of Customs and Excise

(Asia C-419/02)

(2003/C 31/10)

High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division on pyytänyt 8.11.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 20.11.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa 1) BUPA Hospitals Ltd ja 2) Goldsbrough Developments Ltd vastaan the Commissioners of Customs and Excise seuraaviin kysymyksiin:

Ensimäinen kysymys

Miten arvonlisäverodirektiivin 77/388/ETY⁽¹⁾ (jäljempänä direktiivi) 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettu ilmaisu ”taloudellinen toiminta” on tulkittava asiassa merkitykselliset olosuhteet, asiassa merkitykselliset liiketoimet ja myyjäyhtiöiden asema huomioon ottaen?

Toinen kysymys

Miten direktiivin 5 artiklan 1 kohdan ilmaisu ”tavaroiden luovutus” on tulkittava asiassa merkitykselliset olosuhteet, asiassa merkitykselliset liiketoimet ja myyjäyhtiöiden asema huomioon ottaen?

Kolmas kysymys

- a) Onko olemassa oikeuksien väärinkäytön ja/tai lain väärinkäytön periaatetta, jolla (direktiiville annetusta tulkinnasta riippumatta) voidaan evätä oikeus ostoihin sisältyvän veron vähennykseen?
- b) Jos näin on, missä olosuhteissa sitä sovelletaan?
- c) Sovelletaanko sitä Tribunalin toteamien kaltaisissa olosuhteissa?

Neljäs kysymys

Muuttaako se edellä esitettyihin kolmeen kysymykseen annettavia vastauksia, jos asiassa merkityksellisistä liiketoimista suoritetaan maksu aikana, jolloin tavaroiden edelleen luovutus olisi ollut veroton luovutus, johon liittyy edeltävässä vaiheessa maksetun arvonlisäveron palauttaminen, johon direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdassa annetaan lupa?

Viides kysymys

Miten direktiiviä on tulkittava erityisesti seuraavien kysymysten osalta? Asiassa merkityksellisten olosuhteiden kaltaisissa olosuhteissa ja asiassa merkityksellisten liiketoimien kaltaisiin liiketoimiin viitaten:

- onko katsottava, että ulkopuoliset tavarantoimittajat suorittivat luovutukset ostajayhtiöille ja että myyjäyhtiöille ei suoritettu luovutuksia ja että ne eivät suorittaneet luovutuksia? vai
- onko katsottava, että ulkopuoliset tavarantoimittajat suorittivat luovutukset myyjäyhtiöille ja että myyjäyhtiöt eivät suorittaneet luovutuksia ostajayhtiöille?

Kuudes kysymys

Olosuhteissa, joissa kukin myyjäyhtiö taloudellista toimintaa harjoittaessaan suorittaa luovutuksia ostajayhtiöille ja

- ostajayhtiöt ovat tehneet sopimuksia myyjäyhtiöiden kanssa tavaroiden luovuttamisesta;
- tavarat laskutetaan ja maksetaan ennen toimitusta;
- arvonlisäveroa kannetaan ennakkomaksusta direktiivin 10 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaisesti;
- ostajayhtiöt käyttävät tavaroita sellaisiin luovutuksiin, jotka olisivat maksuhetkellä olleet verottomia luovutuksia, joihin liittyy oikeus edeltävässä vaiheessa maksetun veron palauttamiseen, mutta
- kukin ostajayhtiö aikoo ottaa tavarat vastaan sopimusten mukaisesti ainoastaan, jos lakia muutetaan siten, että ostajayhtiön tavaroiden käyttöä pidetään käyttönä verottomien luovutusten tekemiseen siten, että siihen ei liity oikeutta veron palauttamiseen

miten direktiivin 17 artiklaa ja veron vähennystä koskevia sääntöjä on tulkittava? (e kohtaan viitaten: jos lakia ei muuteta kuvatulla tavalla, ostajayhtiöllä on oikeus irtisanoa sopimuksensa myyjäyhtiöiden kanssa ja vaatia hyvitystä maksetuista hinnoista. Asiassa merkityksellisiin liiketoimiin liittyvissä ostaja- ja myyjäyhtiöiden välisissä sopimuksissa on tällaisia irtisanomiset mahdollistavia lausekkeita.)

Seitsemäs kysymys

Tribunal katsoi (ratkaisun 89 kohdassa), että ”yhdelläkään sellaisessa asemassa olevista henkilöistä, jotka voivat tehdä [BMSL:ää ja Gatwick Parkia koskevia] päätöksiä – ei ollut mitään muuta vaikutinta tai tavoitetta kuin toteuttaa arvonlisäveronkiertojärjestely”. Valittajat kiistivät High Courtiin toimitamassa valituskirjelmässään tämän tosiseikkoja koskevan toteamuksen. Jos tämä tosiseikkoja koskeva toteamus jätettäisiin ottamatta huomioon muutoksenhaussa, muuttaisiko tämä mitenkään edellä esitettyihin kuuteen kysymykseen annettavia vastauksia, ja jos muuttaisi, niin miten?

(¹) Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määrittämisperuste – 17 päivänä toukokuuta 1977 annettu kuudes neuvoston direktiivi 77/388/ETY (EYVL L 145, 13.6.1977, s. 1).

Euroopan yhteisöjen komission 21.11.2002 Helleenien tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-420/02)

(2003/C 31/11)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 21.11.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Helleenien tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on sen oikeudellisen yksikön virkamies Mina Konstantinidi.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Helleenien tasavalta ei ole noudattanut jätettä annetun direktiivin 75/442/ETY (¹), sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 91/156/ETY (²), 4 ja 9 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole toteuttanut tarvittavia toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että jätteistä huolehditaan vaarantamatta ihmisen terveyttä ja vaarantamatta vesiä, ilmaa, maaperää, eläimiä tai kasveja ja tuottamatta melu- tai hajuhaittoja ja koska se on myöntänyt luvan, jossa ei ole edellytettyjä tietoja

- velvoittaa Helleenien tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Komissio katsoo, että toteutetut toimet eivät riitä takamaan sitä, että Pera Galininin kaatopaikka toimisi aiheuttamatta vahinkoa luonnolle ja ihmisen elinympäristölle ja siten, että se toimisi sopuoinnussa direktiivin 4 artiklaan perustuvien velvoitteiden kanssa.
2. Komissio katsoo, että Helleenien tasavalta on ylittänyt direktiivin 4 artiklassa sille annetun harkintavallan rajat, koska se ei ole pitkään aikaan puuttunut tehokkaasti tilanteeseen ehkäistääkseen ympäristön saastumista ja suojatakseensa asukkaiden terveyttä Kreetalla Herakleionin läänissä sijaitsevaan Pera Galinoniin laittomasti kertyviltä jätteiltä.
3. Komissio esittää, että kyseessä oleva kaatopaikka toimii ilman, että sille olisi myönnetty direktiivin 9 artiklan edellytykset täyttävää lupaa.

(1) EYVL L 194, 25.7.1975.

(2) EYVL L 78, 26.3.1991, s. 32.

Euroopan yhteisöjen komission 22.11.2002 Helleenien tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-426/02)

(2003/C 31/12)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 22.11.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Helleenien tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat sen oikeudellisen yksikön virkamiehet Xavier Lewis ja Mina Konstantinidi.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Helleenien tasavalta ei ole noudattanut Euroopan yhteisöjen perustamissopimuksen 23, 25 ja 113 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska Ethnikos Organismos Farmakon (EOF) on kantanut maksun farmaseuttiseen käyttöön tarkoitettujen raaka-aineiden, puolivalmisteiden ja lopputuotteiden tuontilaskujen hyväksymisestä,
- velvoittaa Helleenien tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Komissio katsoo, että maksu, joka kannetaan yhteisöstä peräisin olevien farmaseuttiseen käyttöön tarkoitettujen tuotteiden tuontilaskujen hyväksymisestä, on ristiriidassa EY:n perustamissopimuksen 12 artiklan (josta on tullut 25 artiklan) kanssa ja on siten tulleva vaikutukseltaan vastaava maksu.
2. Komissio esittää, että se, onko maksu tulleva vaikutukseltaan vastaava maksu, ei riipu sen nimikkeestä eikä sen määrästä.
3. Tapauksessa ei ole kyse mistään kolmesta tulleva vaikutukseltaan vastaavan maksun osalta tehdystä poikkeuksesta.
4. EY:n perustamissopimuksen 133 artiklan rikkominen.

Euroopan yhteisöjen komission 3.12.2002 Suomen tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-437/02)

(2003/C 31/13)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 3.12.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Suomen tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat M. Huttunen ja T. v. Rijn, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii,

- että yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että
 - 1) jättämällä vahvistamatta sille myönnettyjen kalastus-oikeuksien jakamista ja käyttöä koskevat asianmukaiset yksityiskohtaiset säännöt,
 - 2) jättämällä valvomatta säilyttämistä koskevan yhteisölainsäädännön noudattamisen kalastuksen ja siihen liittyvien toimien valvonnalla ja kalastuslainsäädännön ja siihen liittyvien toimien asianmukaisella tarkastamisella,
 - 3) jättämällä kieltämättä väliaikaisesti sen lipun alla purjehtivien tai sen alueella rekisteröityjen alusten harjoittaman kalastuksen, kun sille myönnettyjen kiintiöiden katsottiin täyttyneen,

- 4) jättämällä aloittamatta rikosoikeudellisia tai hallinnollisia menettelyitä päällikköjä tai muita kalastuksen kieltämisen jälkeen tapahtuneesta kalastuksesta vastuussa olevia vastaan

Suomen tasavalta ei ole täyttänyt asetuksen 3760/92/ETY⁽¹⁾ 9 artiklan ja asetuksen 2847/93⁽²⁾ 2, 21 ja 31 artiklan mukaisia velvollisuuksiaan sekä

- velvoittaa Suomen tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet ja oikeudellinen arviointi

Kiintiöiden käyttöä koskevien tarkoitustenmukaisten yksityiskohtaisten sääntöjen puuttuminen

Tiettyjä yllä mainittujen säännösten liitteissä mainittuja kalakantoja on liikakalastettu Suomen lipun alla purjehtivien alusten toimesta vuosina 1995 ja 1996. Suomen hallituksen vastauksesta komission perusteltuun lausuntoon ilmenee, että Suomi myöntää komission väitteen liikakalastuksesta vuosina 1995 ja 1996 siten kuin se on yksityiskohtaisesti määriteltyä komission virallisen ilmoituksen liitteessä olevissa taulukoissa.

Kiintiöiden käyttöä koskevien tarkastus- ja valvontatoimien puuttuminen

Vuosina 1995 ja 1996 tapahtuneen liikakalastuksen perusteella on ilmeistä, että Suomi on rikkonut valvonta-asetuksen 2 artiklaa. Vastauksessaan komission perusteltuun lausuntoon Suomi myöntää, että valvontajärjestelmä ei ole toiminut riittävällä tavalla. Suomi viittaa erityisesti vaikeuksiin, jotka johtuivat Suomen liittymisestä Euroopan unionin jäseneksi ja jäsenyyden edellyttämistä muutoksista Suomen kalastusta koskevaan lainsäädäntöön.

Kalastuksen keskeyttäminen myöhässä

Jäsenvaltio, joka lopettaa kalastuksen vasta kun kiintiön ylittyminen on jo tiedossa, toimii liian myöhään ja rikkoo siten valvonta-asetuksen 2847/93/ETY 21 artiklan 2 kohdasta sille johtuvia velvoitteita. Suomen hallituksen vastauksesta komission perusteltuun lausuntoon ilmenee, että on ilmeistä, että kansallisia kieltopäätöksiä ei ole tehty riittävän ajoissa liikakalastuksen estämiseksi.

Rikosoikeudellisten tai hallinnollisten seuraamusten puuttuminen

Suomen hallituksen vastauksesta komission perusteltuun lausuntoon ilmenee, että valvonta-asetuksen 2847/93/ETY 31 artiklan mukaisiin toimenpiteisiin ei ole ryhdytty.

(1) Neuvoston asetus, annettu 20 päivänä joulukuuta 1992, yhteisön kalastus- ja vesiviljelyjärjestelmän perustamisesta, EYVL, Erityispainos 1994, 04/Nide 4, s. 154.

(2) Neuvoston asetus (ETY), annettu 12 päivänä lokakuuta 1993, yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä, EYVL Erityispainos 1994, 04/Nide 5, s. 118.

Stockholms tingsrättin 29.11.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa åklagaren vastaan Krister Hanner

(Asia C-438/02)

(2003/C 31/14)

Stockholms tingsrätt on pyytänyt 29.11.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 4.12.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa åklagaren vastaan Krister Hanner seuraaviin kysymyksiin:

1. Kansallisella tasolla on olemassa lääkkeiden tutkimista ja hyväksymistä varten itsenäinen järjestelmä, jonka tavoitteena on ylläpitää lääkkeiden korkeaa laatua ja ehkäistä lääkkeiden haitallisia vaikutuksia. Eräiden lääkkeiden osalta vaaditaan lisäksi laillistetun lääkärin antama lääkemääräys (resepti). Onko tällaisissa olosuhteissa EY:n perustamissopimuksen 31 artikla esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan lääkkeiden vähittäismyyntiä saa harjoittaa ainoastaan valtio tai valtion määräysvallassa oleva oikeushenkilö ja jonka tavoitteena on varmistaa turvallisten ja tehokkaiden lääkkeiden saatavuus?
2. Onko EY:n perustamissopimuksen 28 artikla esteenä sellaiselle lainsäädännölle, jota tarkoitetaan kysymyksessä 1, kun otetaan huomioon se, mitä tuossa kysymyksessä on esitetty?
3. Onko EY:n perustamissopimuksen 43 artikla esteenä sellaiselle lainsäädännölle, jota tarkoitetaan kysymyksessä 1, kun otetaan huomioon se, mitä tuossa kysymyksessä on esitetty?

4. Onko suhteellisuusperiaate esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jota tarkoitetaan kysymyksessä 1, kun tutkitaan kysymyksiä 1–3?
5. Onko kysymyksiin 1–4 annettaviin vastauksiin vaikutusta sillä, jos ns. reseptivapaiden lääkkeiden osalta tehdään kokonaan tai osittain poikkeus siitä kansallisen lainsäädännön mukaisesta vaatimuksesta, että lääkkeiden vähittäismyyntiä saa harjoittaa ainoastaan valtio tai valtion määräysvallassa oleva oikeushenkilö?

Euroopan yhteisöjen komission 5.12.2002 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-441/02)

(2003/C 31/15)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 5.12.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Saksan liittotasavaltaa vastaan. Kantajan asianmiehinä ovat C. O'Reilly ja W. Bogensberger, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii yhteisöjen tuomioistuimen

- toteavan, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut EY-sopimuksen 18 ja 39 artiklan, perusoikeuden perhe-elämän huomioon ottamiseen yhteisön oikeuden yleisenä oikeusperiaatteena, ulkomaalaisten liikkumista ja oleskelua koskevien, yleiseen järjestykseen ja turvallisuuteen sekä kansanterveyteen perustuvien erityistoimenpiteiden yhteensovittamisesta annetun direktiivin 64/221/ETY⁽¹⁾ 3 ja 9 artiklan, työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta yhteisön alueella annetun asetuksen (ETY) N:o 1612/68⁽²⁾ 1 artiklan, sijoittautumiseen ja palvelujen tarjoamiseen liittyvää jäsenvaltioiden kansalaisten liikkumista ja oleskelua yhteisön alueella koskevien rajoitusten poistamisesta annetun direktiivin 73/148/ETY⁽³⁾ 1, 4, 5, 8 ja 10 artiklan sekä oleskeluoikeudesta annetun direktiivin 90/364/ETY⁽⁴⁾ 1 ja 2 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska
 - 1) se ei ole lainsäädännössään tehnyt riittävän selväksi, että unionin kansalaisten karkotuspäätökset eivät saa perustua toimivaltaperustaan, joka määrää karkotuksen pakolliseksi tai pääsääntöisesti pakolliseksi seuraukseksi lainvoimaisesta rikostuomiosta tai joka on perustanut unionin kansalaisten karkotuspäätöksiä tällaiseen epäselvään toimivaltaperustaan,
 - 2) se ei ole Aufenthaltgesetz/EWG:n (laki oleskelusta) 12 §:n 1 momentissa säätänyt yhteisön oikeuden vaatimusten mukaisia rajoituksia vapaaseen liikku-

vuuteen riittävän selkeästi tai on perustanut unionin kansalaisten karkotuspäätöksiä tällaiseen epäselvään toimivaltaperustaan,

- 3) se ei ole lainsäädännössään tehnyt riittävän selväksi, että unionin kansalaisten karkotuspäätökset eivät saa perustua toimivaltaperustaan, joka toteuttaa yleisestävää tarkoituseriä tai antaa unionin kansalaisten karkotuspäätösten perustaksi muiden ulkomaalaisten pois pelottamisen,
- 4) se on sallinut unionin kansalaisten karkotuspäätöksiä, jotka eivät noudata asianmukaista suhdetta yhtäältä perusoikeuden perhe-elämän huomioon ottamisen ja toisaalta yleisen järjestyksen ylläpidon välillä, ja koska
- 5) se on määrännyt unionin kansalaisten karkotuspäätökset heti täytäntöönpantaviksi, vaikka kyse ei ole ollut kiireellisistä tapauksista, sekä

- velvoittavan Saksan liittotasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet ja oikeudellinen arviointi

- Henkilön käytöksen riittämätön arviointi, kun on suoritettu (automaattinen) pakkokarkotus: Ausländergesetzin (ulkomaalaislaki, AuslG) 47 § 1 ja 2 momentin säännökset ovat – sikäli kuin ne koskevat unionin kansalaisia – räikeässä ja ratkaisemattomassa ristiriidassa direktiivin 64/221/ETY 3 artiklan 2 kohdan kanssa, jonka mukaan rikostuomiot eivät yksinään ilman muuta voi olla perusteena karkotukselle. Ne ovat samalla vastoin direktiivin 64/221/ETY 3 artiklan 1 kohtaa, jossa vaaditaan kunkin "yksittäisen henkilön" henkilökohtaisen käytöksen arviointia, so. tapauskohtaista tarkastelua. AuslG:n 47:n § 1 ja 2 momentissa (pääsääntöisesti) viedään kuitenkin viranomaisilta harkintavalta, jota käyttäen tällainen tarkastelu tulisi suorittaa, ja korvataan harkintavalta yleisellä ja yksinomaan lainsäätäjän tekemällä arvioinnilla, joka on sidoksissa tuomioon. Aufenthaltgesetz/EWG:n 12 §:ssä säädetään, ettei rikostuomio yksistään riitä ulkomaalaisen karkottamiseen (4 momentti), ja sen mukaan on katsottava, antaako henkilön käytös aiheen karkotukseen yleiseen järjestykseen ja turvallisuuteen liittyvien perusteiden vuoksi (3 momentti). Se ei silti anna mahdollisuutta ymmärtää Aufenthaltgesetz/EWG:n 12 §:n 3 ja 4 momenttia taikka direktiivin 64/221/ETY 3 artiklan 1 ja 2 kohtaa pelkäänä "laajenuksena" ja "muutoksena"

- AuslG:n 47:n § 1 ja 2 momentin mukaiseen (pääsääntöisesti) pakolliseen karkotukseen, eikä viimeksi mainittu säännös voi panna täytäntöön ensimmäistä sisällöltään, koska se on ristiriidassa täytäntöönpanevan päätöksen kanssa. Tämä ristiriitainen oikeustila johtaa ongelmiin soveltamiskäytännössä ja yhteisön oikeuden vastaisiin päätöksiin.
- Yleisen järjestyksen vaarantumisen riittämätön tutkiminen rajoitetun oleskeluluvan saaneiden unionin kansalaisten karkotuksen yhteydessä. Aufenthaltgesetz/EWG:n 12 §:n soveltamisen yhteydessä Saksan viranomaiset tulkitsevat monissa tapauksissa erheellisesti Saksan hallinto-oikeudessa olevan ”yleisen järjestyksen ja turvallisuuden” käsitettä laajasti ja jättävät huomiotta käsitteen olennaisesti suppeamman tulkinnan, joka ilmenee tuomioistuimen oikeuskäytännöstä (Bouchereau), joka yksin on EY-sopimuksen 39 artiklan 4 kohdan ja 46 artiklan yhteydessä ratkaiseva. Tämä johtuu ilmeisesti siitä, että viranomaiset tekevät Aufenthaltgesetz/EWG:n 12 §:n 1 momentin erityisrakenteesta lähellä olevan mutta yhteisön oikeuden kanssa ristiriidassa olevan käänteispäätelmän, jonka mukaan ainoastaan mainitun normin 2 momentissa tarkoitettua rajoittamatonta EY-oleskeluluvan haltijoiden osalta on tutkittava yleiseen järjestykseen liittyvät raskauttavat perusteet; muut unionin kansalaiset voitaisiin siis karkottaa myös ”selvistä” yleiseen järjestykseen liittyvistä syistä.
- Yleistävien näkökohtien kielletty huomioon ottaminen: säännönmukainen karkotus, joka määrätään tietyn rikoksen johdosta annetun tuomion perusteella yleistävien tarkoituserien vuoksi, ei ole sopusoinnussa niiden periaatteiden kanssa, joita sovelletaan jonkin jäsenvaltion kansalaisuuden omaavien työntekijöiden vapaan liikkuvuuden osalta. Hallintokäytäntö, joka nojautuu AuslG:n 47:n § 1 ja 2 momenttiin ja siis selvästi myös yleistäviin näkökohtiin, on ristiriidassa yhteisön oikeuden kanssa.
- Riittämätön suhteellisuusperiaatteen huomioiminen, kun kyse on perusoikeudesta perhe-elämän huomioon ottamiseen: monissa tapauksissa asianomaisen perhetilannetta (AuslG:n 17 §:n kannalta) ei ole tarkasteltu, tai tarkastelu on tehty riittämättömällä tavalla, vaikka ”yleistä järjestystä” koskevaa poikkeusta on sovellettava ihmisoikeudet huomioon ottaen. Komissio viittaa tältä osin erityisesti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan koko konkreettisen elämäntilanteen tarkastelun jälkeen vailla yksilökohtaista oleskeluoikeutta olevaa vakavan rikoksen uusijaakaan ei saa aina karkottaa. Komission käsityksen mukaan Saksan oikeustila ja hallintokäytäntö ovat tältä osin yksiselitteisen ja ymmärrettävästi toteutetun selkeytyksen tarpeessa.
- Karkotuksen välitön täytäntöönpano muissa kuin kiireellisissä tapauksissa: Saksan hallintokäytäntö toteaa pääsääntöisesti – lähes systemaattisesti – VwGO:n 80 §:n 2 momentin 4 kohdassa tarkoitettua, karkotuksen välittömään täytäntöönpanoon johtavan erityisen syyn olemassaolon. Tällöin direktiivin 64/221/ETY 7 ja 9 artiklan säännökset menettävät merkityksensä. Koska Saksan ulkomaalaislainsäädäntö ei kuitenkaan tunne direktiivin 64/221/ETY 9 artiklassa tarkoitettua erityismenettelyä riippumattomassa elimessä, voidaan unionin kansalaisten karkotusten tapauksessa VwGO:n 80 §:n 2 momentin 4 kohdan mukaisella määräyksellä sulkea lykkäävä vaikutus pois ainoastaan silloin, kun kyseessä on direktiivin 64/221/ETY 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ”kiireellinen tapaus”. Komission käsityksen mukaan tällaisena kiireellisenä tapauksena voidaan pitää vain tilannetta, jossa välitön täytäntöönpano on ainoa keino torjua konkreettinen, välitön ja vakava vaara yleiselle turvallisuudelle ja jossa viranomaiset konkreettisesti perustelevat tämän kvalifioitun edellytyksen täytymisen. Lisäksi komission mukaan suhteellisuusperiaate sallii ainakin pitkään oleskelleiden unionin kansalaisten osalta karkotuspäätöksen välittömän täytäntöönpanon ainoastaan poikkeustapauksissa erityisen raskauttavista ja kiireellisistä syistä. Myös tältä osin Saksan oikeustila ja hallintokäytäntö kaipaavat yksiselitteistä ja ymmärrettävästi toteutettua selkeytystä.

(1) EYVL P 56, 4.4.1964, s. 850.

(2) EYVL L 257, 19.10.1968, s. 2.

(3) EYVL L 172, 28.6.1973, s. 14.

(4) EYVL L 180, 13.7.1990, s. 26.

Tribunale di Pordenonen 20.11.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö rikosoikeudenkäynnissä Nicolas Schreiberia vastaan

(Asia C-443/02)

(2003/C 31/16)

Tribunale di Pordenone on pyytänyt 20.11.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 6.12.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua rikosoikeudenkäynnissä Nicolas Schreiberia vastaan seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko direktiivin 98/8/EY⁽¹⁾ 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa tulkittava direktiivillä yhteisön oikeuteen perustetun yleisen järjestelmän valossa siten, että termeillä

"biosidituotteet" ja "vähäriskiset biosidituotteet" tarkoitetaan ainoastaan sellaisia tuotteita, joiden biosidinen vaikutus riippuu näihin tuotteisiin kemiallisesti tai biologisesti sellaisin menetelmin lisätyistä tehoaineista, joiden tarkoituksena on saada kyseiselle tuotteelle biosidinen vaikutus?

2. Onko direktiivin 98/8/EY 2 artiklan 1 kohdan c alakohtaa tulkittava direktiivillä yhteisön oikeuteen perustetun yleisen järjestelmän valossa siten, että ilmaisulla "yleiskemikaalit" tarkoitetaan aineita, joita ei ole lisätty tuotteeseen, jotta sillä olisi haluttu biosidinen vaikutus, vaan joilla on biosidinen vaikutus tuotteen normaalin vaikutuksen ohella (esimerkiksi astianpesukoneaine, jolla siihen lisätyn sellaisen aineen avulla, jonka tarkoituksena on parantaa puhdistavaa vaikutusta, on myös bakteereja tappava vaikutus)?
3. Voidaanko punainen seetripuun palanen, pelkästään sillä perusteella, että sitä markkinoidaan kointorjunta-aineena, luokitella direktiivissä 98/8/EY tarkoitetuksi "biosidituotteeksi", "vähäriskiseksi biosidituotteeksi" tai "yleiskemikaaliksi", kun otetaan huomioon, että a) kyseistä puuta ei ole millään tavoin käsitelty kemiallisesti eikä biologisesti; b) aine, josta puun ominaisuudet saattavat johtua, sisältyy siihen luontaisesti; c) tuotetta myydään pääasiallisesti sellaisena, kuin se esiintyy luonnontilassa?
4. Onko direktiivin 98/8/EY 2 artiklan 1 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, että ainoastaan jos "yleiskemikaali" on mainittu direktiivin liitteessä 1B, se voidaan vapauttaa lupavelvollisuudesta ja rekisteröintivelvollisuudesta, joista on säädetty kyseisessä 2 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden osalta, joita myydään jäsenvaltioissa, mistä seuraa, että liitteeseen 1B sisältyvään luetteloon otetulla maininnalla on oikeutta luova vaikutus?
5. Onko direktiivin 98/8/EY 4 artiklaa tulkittava EY:n perustamissopimuksen 28 ja 30 artiklan valossa siten, että kolmannessa kysymyksessä kuvatun kaltaisen sellaisen tuotteen osalta, joka on laillisesti saatettu markkinoille yhdessä jäsenvaltiossa ilman velvollisuutta hankkia lupaa tai rekisteröidä tuotetta tuossa jäsenvaltiossa, voidaan edellyttää lupaa tai rekisteröintiä toisessa jäsenvaltiossa, jossa sitä tämän jälkeen myydään, sillä perusteella, että sitä ei ole mainittu direktiivin 98/8/EY liitteeseen 1B sisältyvässä luettelossa?

(¹) Biosidituotteiden markkinoille saattamisesta 16 päivänä helmikuuta 1998 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/8/EY (EYVL L 123, 24.4.1998, s. 1).

Protodikio Athinonin (Ateenan alioikeus) 11.7.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Fixtures Marketing Limited vastaan Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou A.E.

(Asia C-444/02)

(2003/C 31/17)

Protodikio Athinon (Ateenan alioikeus) on pyytänyt 11.7.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 9.12.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Fixtures Marketing Limited vastaan Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou A.E. seuraaviin kysymyksiin:

- 1) Kuinka on tulkittava käsitettä "tietokanta" ja mikä on direktiivin 96/9/EY (¹) ja erityisesti sen sui generis -oikeutta koskevan 7 artiklan soveltamisala?
- 2) Kun direktiivin soveltamisala on määritelty, suojataanko jalkapallo-otteluita koskevia luetteloita tietokantoina, joiden osalta on olemassa valmistajan sui generis -oikeus, ja millä edellytyksillä?
- 3) Millä tavoin loukataan tietokantaa koskevaa oikeutta ja miten suojellaan valmistajan oikeutta tietokannan sisällön uudelleenjärjestelyn osalta?

(¹) EYVL L 77, 27.3.1996, s. 20.

Glaverbelin 9.12.2002 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-36/01 (¹), Glaverbel vastaan sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), 9.10.2002 antamasta tuomiosta

(Asia C-445/02 P)

(2003/C 31/18)

Glaverbel on valittanut 9.12.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-36/01, Glaverbel vastaan sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), 9.10.2002 antamasta tuomiosta. Valittajan edustajana on asianajaja Susanne Möbus, prosessiosoite Luxemburgissa.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-36/01, Glaverbel vastaan harmonisointivirasto (lasikuviointi), 9.10.2002 antaman tuomion siltä osin kuin tuomioistuin katsoi, että sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) ensimmäinen valituslautakunta ei loukannut yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 40/90⁽²⁾ 7 artiklan 1 kohdan b alakohdasta päätöstä R 137/2000-1 30.11.2000 tehdessään.
2. kumoaa sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) ensimmäisen valituslautakunnan 30.11.2000 tekemän päätöksen R 137/2000-1, jolla hylättiin hakemus N:o 811 281, joka koski tavaroiden pinnalla käytettävän mallin (lasikuviointi) rekisteröimistä tavaramerkiksi asetuksen (ETY) N:o 40/90 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan perusteella;
3. velvoittaa sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) korvaamaan oikeudenkäynnistä ja muutoksenhausta aiheutuvat kulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kumoamalla valituksen kohteena olevan päätöksen siltä osin kuin kyse on asetuksen 40/94 7 artiklan 3 kohdan mukaisia perusteita koskevasta kuulemisosoikeuden loukkaamisesta, ja tekemällä näin yksinomaan tällä perusteella, valituksen kohteena oleva tuomio sallii yhteisön tavaramerkkihakemuksen rekisteröimistä koskevan päätöksen pysyä voimassa asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan osalta.

Kantaja väittää, että jotta SMHV ryhtyisi välttämättömiin toimenpiteisiin noudattaakseen valituksen kohteena olevaa tuomiota, SMHV voisi ottaa tarkasteltavaksi kantajan 7 artiklan 3 kohtaa koskevat perustelut muuttamatta asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan tulkintaa. Näin ollen kantaja katsoo, että sillä on oikeus hakea muutosta kyseiseen tuomioon.

Kantaja esittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli väärässä katsoessaan kyseiseltä merkiltä puuttuvan erottamiskyvyn asetuksen N:o 40/49 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan tarkoittamalla tavalla, ja että tämä perustuu mainitun artiklan virheelliseen arviointiin ja tulkintaan. Kantaja myös väittää, että valituslautakunta oli väärässä katsoessaan, että kuluttajat eivät ole tottuneet katsomaan, että lasilevyn pinnalle

tehdyt mallit osoittavat elinkeinotoiminassa tavaroiden maantieteellistä alkuperää, ja että malli ei ole välittömästi tunnistettavissa osoituksena tavaroiden maantieteellisestä alkuperästä, vaan toiminnallisena osana.

⁽¹⁾ EYVL C 118, 21.4.2001, s. 41.

⁽²⁾ EYVL L 11, 14.1.1994, s. 1.

Helleenien tasavallan 11.12.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia C-448/02)

(2003/C 31/19)

Helleenien tasavalta on nostanut 11.12.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat valtion oikeudellisen neuvoston varanpuheenjohtajat Ioannis Chalkias ja Georgios Kanellopoulo, prosessiosoite Luxemburgissa Kreikan suurlähetystö, 177 Val Ste Croix.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- kumoaa komission päätöksen K (2002) 3771/14.10.2002, jolla muutettiin päätöstä 1999/187/EY⁽¹⁾, jolla jätettiin tietyt jäsenvaltioille Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston tukiosaston puitteissa kertyneet menot yhteisön rahoituksen ulkopuolelle⁽²⁾, siltä osin kuin kyseinen päätös koskee peltokasvialalla Helleenien tasavallan osalta varainhoitovuonna 1995 tehtyjä rahoitusoikaisuja, tai toissijaisesti muuttaa tätä päätöstä.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- Eroja ei ole olemassa: asetuksen (ETY) N:o 729/70 5 artiklan 2 kohdan 3 alakohdan virheellinen tulkinta ja soveltaminen.

- Vuosien 1994, 1995 ja 1996 satojen osalta on jo samoilla perusteilla tehty kiinteämääräisiä oikaisuja: perustelujen puuttuminen tai perustelujen riittämättömyys, joka koskee tosiseikkoja koskevaa virhettä, tosiseikkojen arviointivirhettä ja asian kannalta merkityksellisten tietojen sivuuttamista.
- Toissijaisesti: komission toimivallan puuttuminen kyseisenä ajankohtana: asetuksen 729/70 5 artiklan 2 kohdan 3 alakohdan ja asetuksen 1663/95 virheellinen tulkinta ja soveltaminen.

(¹) EYVL L 61, 10.3.1999, s. 37.

(²) EYVL L 280, 18.10.2002, s. 88.

Kanneperusteet ja oikeudelliset perustelut

Direktiivissä säädetty määräaika kului umpeen 31.7.2001.

(¹) EYVL L 201, 31.7.1999, s. 77.

Euroopan yhteisöjen komission 11.12.2002 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-449/02)

(2003/C 31/20)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 11.12.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Espanjan kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat oikeudellisen yksikön virkamiehet, oikeudellinen neuvonantaja Maria Patakia ja Isabel Martínez del Peral, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Espanjan kuningaskunta ei ole noudattanut tutkintotodistusten tunnustamisjärjestelmän perustamisesta vapauttamisdirektiivien ja siirtymätoimenpiteistä annettujen direktiivien soveltamisalaan kuuluvan ammatillisen toiminnan osalta sekä tutkintotodistusten yleisen tunnustamisjärjestelmän täydentämisestä 7 päivänä kesäkuuta 1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/42/EY (¹) mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai ainakaan ilmoittanut niistä komissiolle
- velvoittaa Espanjan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tribunale penale di Ternin (Italia) 20.11.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö rikosoikeudenkäynnissä Antonio Nisellia vastaan

(Asia C-457/02)

(2003/C 31/21)

Tribunale penale di Terni (Italia) on pyytänyt 20.11.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 18.12.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua rikosoikeudenkäynnissä Antonio Nisellia vastaan seuraaviin kysymyksiin sen selvittämiseksi, onko direktiivillä 75/442/ETY (¹), sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 91/156/ETY (²), käyttöön otettua ”jätteen” määritelmää edelleen tulkittava tämän päivän Italiassa edellä mainittujen yhteisöjen tuomioistuimen tuomioiden tai 8.7.2002 annetun decreto legislativon nro 138, joka on muunnettu laiksi 8.8.2002, 14 §:n valossa:

Onko mahdollista, että jätteen käsite riippuu välttämättömästi seuraavasta edellytyksestä: että ilmaisuja ”hävittää”, ”aikoo hävittää” tai ”on velvollinen hävittämään”, jotka on saatettu voimaan Italiassa 5.2.1997 annetun decreto legislativon nro 22/97 6 §:n 1 momentin a alakohdalla, on tulkittava seuraavasti:

- a) ”hävittää”: kaikki sellaiset toimenpiteet, joilla materiaalit, aineet tai esineet suoraan tai välillisesti saatetaan huolehdittaviksi tai hyödynnettäviksi decreto legislativon nro 22/97 liitteiden B ja C mukaisesti:

- b) "aikoo hävittää": tahto saattaa materiaalit, aineet tai esineet decreto legislativon nro 22/97 liitteiden B ja C mukaisesti huolehdittaviksi tai hyödynnettäviksi;
- c) "on velvollinen hävittämään": sellainen velvollisuus saattaa materiaalit, aineet tai esineet huolehdittaviksi tai hyödynnettäviksi, josta säädetään laissa tai viranomaisen tekemässä päätöksessä taikka joka seuraa materiaalin, aineen tai esineen luonteesta tai siitä, että ne mainitaan decreto legislativon nro 22/97 liitteessä D olevassa vaarallisten jätteiden luettelossa?
- a) jos niitä voidaan käyttää ja tosiasiallisesti ja objektiivisesti käytetään uudelleen samassa tai samankaltaisessa taikka erilaisessa tuotanto- tai kulutuskierrossa ilman edeltävää käsittelyä ja aiheuttamatta vahinkoa ympäristölle;
- b) jos niitä voidaan käyttää ja tosiasiallisesti ja objektiivisesti käytetään uudelleen samassa tai samankaltaisessa taikka erilaisessa tuotanto- tai kulutuskierrossa sen jälkeen, kun niitä on ensin käsitelty, kuitenkin niin, etteivät decreto legislativon nro 22/97 liitteessä C mainitut hyödyntämiskäsittelyt ole tarpeen?

Onko mahdollista, ettei jätteen käsitettä ole pakko soveltaa tuotantotoiminnasta tai kulutuksesta poistettuihin tavaroihin, aineisiin tai materiaaleihin seuraavien edellytysten täytyessä:

(¹) EYVL L 194, 25.7.1975, s. 39.

(²) EYVL L 78, 26.3.1991, s. 32.

ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN

Tiedonanto

(2003/C 31/22)

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi 9.1.2003 pitämässään yleiskokouksessa seuraavaa:

Jaostojen puheenjohtajien nimeämistä ja jaostojen kokoonpanoja ajanjaksolla 1.10.2003–30.9.2003 koskevat 4.7.2002 tehdyt päätökset (EYVL C 202, 24.8.2002) pysyvät Nizzan sopimuksen voimaantumisen jälkeen voimassa sen ajanjakson ajan, jota ne koskevat.

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

14 päivänä marraskuuta 2002

yhdistetyissä asioissa T-94/00, T-110/00 ja T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV ym. vastaan Euroopan yhteisöjen komissio ⁽¹⁾

(Merentakaisten maiden ja alueiden assosiaatiojärjestely – Asetus N:o 465/2000 – Sokerin ja sokeri- ja kaakaoseosten tuonti – EY/MMA-alkuperän kasautuminen – Suojatoimenpiteet – Kumoamiskanne – Vahingonkorvauskanne – MMA-päätöksen 109 artikla – Suhteellisuusperiaate – Harkintavallan väärinkäyttö)

(2003/C 31/23)

(Oikeudenkäyntikieli: hollanti)

Yhdistetyissä asioissa T-94/00, T-110/00 ja T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV, kotipaikka Oranjestad (Aruba), edustajanaan asianajaja G. van der Wal, prosessiosoite Luxemburgissa, Free Trade Foods NV, kotipaikka Curaçao (Alankomaiden Antillit), Suproco NV, kotipaikka Curaçao, edustajinaan asianajajat M. Slotboom ja J. Coumans, prosessiosoite Luxemburgissa, joita tukee Alankomaiden kuningaskunta (asiamiehenään J. van Bakel ja H. Sevenster) vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehenään T. van Rijn), jota tukee Espanjan kuningaskunta (asiamiehenään N. Díaz Abad) ja, asioissa T-94/00 ja T-110/00, Ranskan tasavalta (asiamiehinään G. de Bergues ja L. Berheim), joissa kantajat vaativat merentakaisista maista ja merentakaisilta alueilta tulevien sokerialan EY-MMA-alkuperäkumulaatiotuotteiden tuontia koskevista suojatoimenpiteistä 29 päivänä helmikuuta 2000 annetun komission

asetuksen (EY) N:o 465/2000 (EYVL L 56, s. 39) kumoamista ja korvausta vahingosta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (kolmas jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Jaeger sekä tuomarit K. Lenaerts ja J. Azizi, kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers, on antanut 14.11.2002 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) *Asiat T-94/00, T-110/00 ja T-159/00 yhdistetään tuomion antamista varten.*
- 2) *Kanteet hylätään.*
- 3) *Kukin kantaja vastaa omien oikeudenkäyntikulujensa lisäksi vireille panemassaan asiassa komissiolle aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista, mukaan lukien välitoimimennettelyistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.*
- 4) *Väliintulijat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.*

⁽¹⁾ EYVL C 176, 24.6.2000 ja C 259, 9.9.2000.

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

14 päivänä marraskuuta 2002

yhdistetyissä asioissa T-332/00 ja T-350/00, Rica Foods (Free Zone) NV ja Free Trade Foods NV vastaan Euroopan yhteisöjen komissio ⁽¹⁾

(Merentakaisten maiden ja alueiden assosiaatiojärjestely – Asetus (EY) N:o 2081/2000 – Sokerin ja sokeri- ja kaakaoseosten tuonti – EY/MMA-alkuperän kasautuminen – Suojatoimenpide – Kumoamiskanne – Vahingonkorvauskanne – MMA-päätöksen 109 artikla – Suhteellisuusperiaate – Harkintavallan väärinkäyttö)

(2003/C 31/24)

(Oikeudenkäyntikieli: hollanti)

Yhdistetyissä asioissa T-332/00 ja T-350/00, Rica Foods (Free Zone) NV, kotipaikka Oranjestad (Aruba), edustajanaan asianajaja G. van der Wal, prosessiosoite Luxemburgissa, jota tukevat Alankomaiden kuningaskunta (asiamiehinään J. van Bakel, H. Sevenster ja J. S. van den Oosterkamp), ja Free Trade Foods NV, kotipaikka Curaçao (Alankomaiden Antillit), edustajinaan asianajajat M. Slotboom, N. Helder ja J. Coumans, prosessiosoite Luxemburgissa, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehenään T. van Rijn), jota tukee Espanjan kuningaskunta (asiamiehinään N. Díaz Abad ja M. López-Monís Gallego), joissa kantajat vaativat yhtäältä merentakaisista maista ja merentakaisilta alueilta tulevien sokerialan EY/

MMA-alkuperäkumulaatiotuotteiden tuontia koskevien suoja-toimenpiteiden soveltamisen jatkamisesta 29 päivänä syyskuuta 2000 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2081/2000 (EYVL L 246, s. 64) kumoamista ja toisaalta korvausta vahingosta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimissa (kolmas jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Jaeger sekä tuomarit K. Lenaerts ja J. Azizi, kirjaaja: hallintovirkkamies J. Plingers, on antanut 14.11.2002 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) *Asiat T-332/00 ja T-350/00 yhdistetään tuomion antamista varten.*
- 2) *Kanteet hylätään.*
- 3) *Kukin kantaja vastaa omien oikeudenkäyntikulujensa lisäksi vireille panemassaan asiassa komissiolle aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista; asian T-350/00 kantaja vastaa myös niistä oikeudenkäyntikuluista, jotka komissiolle on aiheutunut välitöimimenettelystä.*
- 4) *Väliintulijat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.*

(¹) EYVL C 4, 6.1.2001 ja C 45, 10.2.2001.

Tipopoiitiria Thivas A. E. – Biomixania Siskevasias Tipopiisis kai Sintiris Agrotikon Proionton -nimisen yhtiön 28.10.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-334/02)

(2003/C 31/25)

(Oikeudenkäyntikieli: kreikka)

Tipopoiitiria Thivas A. E. – Biomixania Siskevasias Tipopiisis kai Sintiris Agrotikon Proionton -niminen yhtiö on nostanut 28.10.2002 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimissa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Ioannis Stamouli, Ateena, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimissa

- hyväksyy tämän kanteen, jossa Euroopan yhteisöjen komission väitetään laiminlyöneen yhteisön tuen peruuttamisen
- toteaa Euroopan yhteisöjen komissio laiminlyöneen yhteisön taloudellisen tuen peruuttamisen
- velvoittaa Euroopan yhteisöjen komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajana oleva osakeyhtiö, jonka kotipaikka on Ateenassa ja jonka toimialana on maataloustuotteiden tuotanto, pakkaaminen, standardisointi, säilyttäminen ja kauppa, perustettiin sellaisen kehittämissuunnitelman perusteella, joka laadittiin asetusten (ETY) 355/77 ja 866/90 nojalla ja jonka rahoituksesta Euroopan yhteisön ja Helleenien tasavallan oli tarkoitus yhdessä vastata.

Kantaja väittää, että sen jälkeen kun Kreikan viranomaiset olivat toteuttaneet teittyjä markkinoihin liittyviä oikeudellisia toimenpiteitä, kantaja joutui vaikeaan taloudelliseen tilanteeseen ja sen toiminta vaikeutui.

Kanteellaan kantaja arvostelee komissiota saamattomuudesta ja viivytystahtikasta, koska siitä huolimatta, että kantaja on toistuvasta esittänyt kehotuksia ja kääntynyt yhteisön eri viranomaisten puoleen, vastaaja ei vielä ole

- peruuttanut yhteisön taloudellista tukea asetuksen 4253/88 (¹) 23 artiklan nojalla
- aloittanut Helleenien tasavaltaa vastaan EY 225 artiklan mukaista menettelyä yhteisön oikeuden rikkomisen perusteella.

Lisäksi kantaja vetoaa asetuksen (ETY) N:o 4253/88 rikkomiseen, komission harkintavallan rajojen ylittämiseen sekä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen.

(¹) Rakennerahastojen päämääristä ja tehokkuudesta ja niiden toiminnan yhteensovittamisesta keskenään sekä Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa annetun asetuksen (ETY) N:o 2052/88 soveltamisesta 19 päivänä joulukuuta 1988 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 4253/88 (EYVL L 374, s. 1).

Air One S.p.A:n 21.11.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-344/02)

(2003/C 31/26)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Air One S.p.A. on nostanut 21.11.2002 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimissa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Gianluca Belotti.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa kanteen kohteena olevan päätöksen
- a) siltä osin kuin komissio on huomionnut Alitalia-yhtiölle 15.7.1997 tehdyllä päätöksellä 97/789/EY, joka on vahvistettu 18.7.2001 tehdyllä päätöksellä 2001/723/EY, myönnetyn tuen toisen erän maksun ja on päättänyt olla esittämättä huomautuksia kolmannen erän maksusta;
- b) samoin kuin siltä osin kuin se on päättänyt, että Alitalian pääomapohjan vahvistamista koskeva toimi, määrältään 1 432 miljoonaa euroa, jonka Italian viranomaiset antoivat tiedoksi 29–30.4.2002, ei ole valtion tuki;
- toissijaisesti kumoaa toisen edellä mainituista päätöksen kohdista;
- velvoittaa joka tapauksessa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet ja oikeudellinen arviointi

Komissio on huomionnut kanteen kohteena olevalla päätöksellä Italian tasavallan Alitalia Linee Aeree Italiane S.p.A:n rakenneuudistusta varten myöntämän tuen toisen erän maksun ja on päättänyt olla esittämättä huomautuksia kolmannen erän maksusta. Kyseinen tuki hyväksyttiin 15.7.1997 tehdyllä päätöksellä 97/789/EY, joka vahvistettiin 18.7.2001 tehdyllä päätöksellä 2001/723/EY. Komissio päätti kanteen kohteena olevassa päätöksessä lisäksi, että Alitalian 1 432 miljoonan euron suuruinen uusi pääoman korottaminen ei ole valtion tuki.

Kantaja vetoaa vaatimustensa tueksi seuraaviin perusteisiin:

- Perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan rikkominen, sillä perusteella, että Alitalian jätettyä noudattamatta ainakin kolmea tuen myöntämiselle asetettua edellytystä komission olisi pitänyt, voidakseen arvioida, soveltuuko tuen toisen ja kolmannen erän maksu yhteismarkkinoille, antaa kilpaileville yrityksille mahdollisuus esittää huomautuksensa;
- Vaikeuksissa olevien yritysten pelastamiseksi ja rakenteiden uudistamiseksi tarkoitettua valtion tukea koskevien yhteisön suuntaviivojen rikkominen ja virheellinen soveltaminen sekä perustelujen puuttuminen sillä perusteella, että päättäessään huomioda toisen erän maksun ja olla

esittämättä huomautuksia kolmannen erän maksusta, komissio ei ole ottanut huomioon rakenneuudistussuunnitelman epäonnistumista eikä eräiden edellytysten noudattamatta jättämistä;

- Rakenneuudistussuunnitelman päättyessä myönnetty tuet, jotka on käytetty Alitalian toiminnasta aiheutuneiden tappioiden kattamiseksi, muodostavat uusia tukia, jotka poikkeavat hyväksytyistä tuista. Ne muodostavat joka tapauksessa tuen väärinkäytön, koska niitä on käytetty rakenneuudistussuunnitelman päättymisen jälkeen aiheutuneen tappion kattamiseen, eli eri tarkoitukseen kuin mihin komissio oli antanut luvan;
- Kantaja toteaa siitä, että vastaaja on päättänyt, että Alitalian uusi 1 432 miljoonan euron suuruinen pääoman korottaminen, jonka Italian viranomaiset antoivat tiedoksi 29–30.4.2002, ei ole valtion tuki, että komissio on erityisesti yksityisen sijoittajan periaatteen osalta ja sen osalta, että yrityksen kannattavuusmahdollisuuksia ei ole tutkittu, toiminut virheellisesti jättäessään ottamatta huomioon seuraavat seikat: Alitalian yksityiset osakkeenomistajat eivät ole osallistuneet uuteen pääoman korotukseen heille kuuluvasta etuoikeudesta huolimatta; yksityiset pankit ovat osallistuneet pääoman korotukseen vasta sen jälkeen, kun valtio oli virallisesti osallistunut siihen; uusien osakkeiden hinnat olivat kaksi kolmasosaa alhaisempia kuin se pääoman korotus, johon vain valtio osallistui rakenneuudistusta varten myönnetyn tuen toisen ja kolmannen erän ansiosta.

Quick Restaurants S.A:n 26.11.2002 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan nostama kanne

(Asia T-348/02)

(2003/C 31/27)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Quick Restaurants, jonka kotipaikka on Brysselissä, on nostanut 26.11.2002 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Louis Van Bunnan, prosessiosoite Luxemburgissa.

- Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- kumoaa SMHV:n toisen valituslautakunnan 17.9.2002 tekemän päätöksen päätösoosan ensimmäisen kohdan
 - vahvistaa päätöksen muilta osin
 - velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Yhteisön tavaramerkin hakija: Quick Restaurants S.A.

Haettutavaramerkki: Kuviomerkki "QUICK" - hakemus N:o 350 793, joka koskee luokkiin 29, 30, 31 ja 32 kuuluvia tavaroita ja palveluita (liha, kala, kahvi, elintarvikkeet, valmisateriat, valmisjuomat).

Tutkijan ratkaisu: Tavaramerkin rekisteröimistä koskeva hakemus on hylätty.

Valituslautakunnan ratkaisu: Luokkiin 29, 30 ja 31 (ts. valmisateriat) kuuluvien tavaroiden osalta riidanalainen päätös on vahvistettu. Muiden tavaroiden osalta päätös on kumottu.

Kanneperusteet: Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan virheellinen soveltaminen. Kantajan mukaan tavaramerkki on omiaan yksilöimään kyseiset tavarat.

Deutsche Bahn AG:n 28.11.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-351/02)

(2003/C 31/28)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Deutsche Bahn AG, kotipaikka Berliini (Saksa), on nostanut 28.11.2002 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja M. Schütte, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa komission 21.9.2002 tekemän päätöksen, jonka asianumero on A-2661/D-1565 (2002)
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteen kohteena on komission kirje, jolla komissio hylkäsi kantajan 5.7.2002 tekemän kantelun lentobensiinin vapauttamisesta verosta Saksan Mineralölsteuergesetzin (kivennäisöljyasetus) (jäljempänä MinöStG) 4 §:n 1 momentin 3 kohdan a alakohdan nojalla ja kieltäytyi aloittamasta valtiontukioikeudellista tutkintaa koskien lentobensiinin vapauttamista verosta MinöStG:n 4 §:n 1 momentin 3 kohdan a alakohdan perusteella. Kantaja väittää, että komissio tulee päätöksessään lainvastaisesti siihen lopputulokseen, ettei lentoyhtiöiden yksipuolinen vapauttaminen kivennäisöljyverosta ole valtiontukea sen vuoksi, että kivennäisöljyverosta vapauttamisesta säädetään 19.10.1992 annetussa direktiivissä 92/81/EY⁽¹⁾.

Kantaja väittää, että riidanalaisella päätöksellä loukataan olennaisia muotomääräyksiä. Päätös on mitätön, koska komissio ei ole arvioinut kantajan tekemän kantelun kautta tietoonsa saanutta tosiseikastoa huolellisesti ja kattavasti. Lisäksi komissio on rikkonut EY 253 artiklassa määrättyä perusteluvollisuutta. Se ei ole selvittänyt yksityiskohtaisesti, miksi kantajan kantelussa esittämät tosiasiaväitteet ja oikeudelliset väitteet eivät riitä osoittamaan, että kyse on valtiontuesta. Komission olisi erityisesti pitänyt perustella se, minkä vuoksi yksinomaan EY 93 artiklan perusteella annettu direktiivi merkitse sitä, ettei asiaan voida soveltaa EY 87 ja EY 88 artiklaa. Tämän lisäksi riidanalainen päätös on kantajan mukaan ristiriitainen, ja on melko epävarmaa, onko se tehty lainmukaisesti.

Kantaja väittää myös, että MinöStG:n 4 §:n 1 momentin 3 kohdan a alakohta täyttää EY 87 artiklan 1 kohdan tunnusmerkistön. Vapauttaminen periaatteellisesta kivennäisöljyä koskevasta valmisteverovollisuudesta on rahanarvoisen etu ilman lentoyhtiöiden tekemää asianmukaista vastasuoritusta ja se merkitsee näin ollen EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua taloudellista suosimista. Suurnopeusjunaliikenteen harjoittajana kantajan ja lentoyhtiöiden välillä vallitsee kiistatta kilpailutilanne matkustajaliikenteen osalta suurkaupunkien ja kaupunkialueiden välillä Saksassa ja lähialueilla ulkomailla, ja lentoyhtiöt saavat näin ollen toisin kuin kantaja verovapautuksen perusteella huomattavan kustannusedun, mikä johtaa kilpailun vääristymiseen ja vaikuttaa jäsenvaltioiden välisen kaupan.

Tämän lisäksi kantaja väittää, ettei direktiivillä 92/81/ETY suljeta pois sitä, etteikö asiaan voitaisi soveltaa EY 87 artiklan 1 kohtaa. Direktiivissä ei säädetä valtioneuvostoedellisistä poikkeustapauksista, koska direktiivi on annettu yksinomaan EY 93 artiklan perusteella eikä samanaikaisesti myös EY 88 artiklan 2 kohdan tai EY 87 artiklan 3 kohdan e alakohdan perusteella. Komission näkemys jättää ottamatta huomioon primäärioikeuden ensisijaisuutta suhteessa sekundäärioikeuteen koskevan periaatteen ja johtaa EY 87 ja EY 88 artiklan virheelliseen soveltamiseen.

(1) Kivennäisöljyjen valmisteverojen rakenteiden yhdenmukaistamisesta 19 päivänä lokakuuta 1992 annettu neuvoston direktiivi 92/81/ETY (EYVL L 316, s. 12).

Freistaat Sachsenin (Saksin osavaltio) 4.12.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-357/02)

(2003/C 31/29)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Freistaat Sachsen (Saksin osavaltio, Saksa) on nostanut 4.12.2002 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan asiamiehenä on asianajaja T. Lübbig.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa Saksassa voimassa olevaa tukijärjestelyä (Pienyrittäjyyden edistämisen suuntaviivat – yrittäjien suorituskyvyn parantaminen Saksin osavaltiossa) koskevan 24.9.2002 tehdyn komission päätöksen K(2002) 2606 2 artiklan 2 kohdan sekä 3 ja 4 artiklan, ja
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Pienyrittäjyyden edistämiseksi kantaja antaa vapaiden ammattien harjoittajille sekä pienille ja keskisuurille yrityksille, joiden koti- tai toimipaikka on Saksissa, hakemuksesta avustusta talouden edistämistä koskevan projektin edistämiseksi. Tämän edistämisen perustana ovat vuonna 1992 ensi kertaa annetut "Saksin osavaltion talous- ja työministeriön antamat pienyrittäjyyden edistämisen suuntaviivat – yrittäjien suorituskyvyn

parantaminen Saksin osavaltiossa". Komissio sai tiedon suunta- viivoista ja hyväksyi ne vasta vuonna 1992. Kumottavaksi vaaditun päätöksen taustalla olevan ilmoituksen tarkoituksena oli hyväksynnän uusi pidennys 1.1.2001 lukien viideksi vuodeksi 31.12.2006 saakka.

Kanteessaan kantaja kohdistaa moitteita siihen, ettei komissio ole pitänyt mainittujen suuntaviivojen neljää osaohjelmaa – Valmennus, Messuille osallistuminen, Yhteistyö, Tuotekehityksen edistäminen – yhteismarkkinoille soveltuvina sivuttaen asianomaisen soveltamisalan ja asetuksessa (EY) N:o 70/2001 (1) vahvistetut tuen intensiteetit. Lisäksi kantaja vastustaa sitä näkemystä, että Yhteistyö-osaohjelmassa on yhteismarkkinoille soveltumattomia yritystukia ja että Saksa saa toteuttaa mainitut neljä osaohjelmaa vasta sitten, kun ne ovat sopuoinnussa nyt kumottavaksi vaadittavan päätöksen kanssa.

Kantaja väittää, että komission näkemykset ovat monella tavoin sekä aineellisesti että proseduraalisesti virheellisiä. Sen mukaan komissio on tehnyt päätöksen vastoin pkt-yritysten tukijärjestelyjen ja voimassa olevien tukijärjestelyjen muutosten nopeutettua hyväksymismenettelyä koskevaa tiedonantoon (2) tavanomaisessa menettelyssä ja nojautunut kantajan ilmoittamien tukitoimien soveltuvuutta koskevissa loppupäätelmissään virheellisesti yksinomaan asetukseen (EY) N:o 70/2001. Komission olisi pitänyt perustaa päätöksensä ilmoitusajankohdalla voimassa olleisiin valtiontukea pienille ja keskisuurille yrityksille koskeviin yhteisön sääntöihin (3), joiden mukaan ilmoitettu tukijärjestely soveltuu yhteismarkkinoille.

Toissijaisesti kantaja esittää, että komission olisi pitänyt hyväksyä ilmoitettu tukijärjestely myös siinä tapauksessa, että tämä olisi ollut tutkittava vasta ilmoituksen jälkeen voimaan astuneen asetuksen (EY) N:o 70/2001 nojalla.

Komissio ei myöskään kantajan mukaan ole riittävästi osoittanut kilpailunrajoituksen tunnusmerkistön täyttymistä.

(1) Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan soveltamisesta pienille ja keskisuurille yrityksille myönnettyyn valtiontukeen 12 päivänä tammikuuta 2001 annettu komission asetus (EY) N:o 70/2001 (EYVL L 10, s. 33).

(2) EYVL 1992, C 213, s. 10.

(3) EYVL 1996, C 213, s. 4.

Internationaler Hilfsfonds e.V:n 13.12.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-372/02)

(2003/C 31/30)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Internationaler Hilfsfonds e.V, Rosbach, Saksa, on nostanut 13.12.2002 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustaja on asianajaja H. Kaltenecker.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa vastaajan 22.10.2002 tekemän päätöksen
- velvoittaa vastaajan palauttamaan kantajan siihen asemaan, jossa tämä oli vuonna 1996 haettuaan kumppanuutta Euroopan yhteisön humanitaarisen avun toimiston (ECHO) kanssa ja jossa tämä olisi ollut, jos vastaajan toiminnassa ei olisi ilmennyt useita epäkohtia
- tai toissijaisesti velvoittaa vastaajan pyytämään kantajaa allekirjoittamaan nyt voimassa olevan kumppanuudesta tehdyn puitesopimuksen
- velvoittaa vastaajan korvaamaan kantajalle 14 562,00 euron suuruiset kulut, jotka tälle aiheutuivat kantelusta, jonka tämä teki Euroopan oikeusasiamiehelle Euroopan komissiosta
- velvoittaa vastaajan korvaamaan kantajan hakemuksesta aiheutuneet kulut sekä tämän menettelyn oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja on Saksan oikeuden mukaan perustettu kansalaisjärjestö, joka toimii kansainvälisen humanitaarisen avun alalla. Vuonna 1996 kantaja haki kumppanuutta Euroopan yhteisön humanitaarisen toimiston (ECHO) kanssa ja pyysi saada allekirjoittaa kumppanuudesta tehtävän puitesopimuksen. Vuonna

1999 kantajalle ilmoitettiin, että uudet kumppanuudesta tehtävää puitesopimusta koskevat ehdot olivat tällä välin tulleet voimaan ja että sen hakemusta tarkasteltaisiin näiden uusien säännösten mukaisesti. Vuonna 2001 sille ilmoitettiin toimenpiteistä, joihin ECHO oli ryhtynyt saatuaan hakemuksen vuonna 1996.

Vuonna 2001 kantaja teki kantelun Euroopan oikeusasiamiehelle ECHO:n vastuuttomasta käyttäytymisestä sekä sen toiminnassa ilmenneistä epäkohdista. Oikeusasiamies katsoi, että toiminnassa oli ilmennyt epäkohtia, ja esitti useita kriittisiä huomautuksia.

Kantaja pyysi tämän jälkeen, että ECHO palauttaisi sen siihen asemaan, jossa se oli vuonna 1996 ennen ECHO:n toiminnassa ilmenneitä epäkohtia, ja että näistä toiminnassa ilmenneistä epäkohdista vastuussa olevaan ECHO:n henkilöstöön sovellettaisiin tarkoituksenmukaisia kurinpitotoimenpiteitä. Kantaja riitauttaa vastaajan päätöksen, jossa tämä kieltäytyi palauttamasta kantajaa tähän asemaan tai etsimästä vaihtoehtoista ja korvaavaa ratkaisua.

Kantaja väittää, että vastaaja on rikkonut Euroopan hyvää hallintotapaa koskevissa toimintasäännöissä vahvistettuja sääntöjä, rikkonut kantajan oikeuksia sekä käsitellyt kantajan asiakirjoja.

Kantajan mukaan vastaaja ei noudattanut periaatetta, jonka mukaan hakemukset on tutkittava ne vaatimukset huomioon ottaen, jotka on määritelty säännöissä, jotka ovat voimassa hakemuksen tekohetkellä. Kantajalle ei myöskään ilmoitettu vastaajan Saksan ulkoministeriölle lähettämästä tiedonsaanti-pyyntöä eikä kantajan hakemuksen käsittelyn lykkäyksestä. Kantaja väittää myös, että sitä ei kuultu näistä päätöksistä. Kantaja väittää lisäksi, että sen hakemusta ei käsitelty kohtuullisessa ajassa.

Kantaja väittää, että vastaaja rikkoi myös EY 5 ja EY 10 artiklaa vaatimalla kantajan organisatorisen, rakenteellisen ja taloudellisen tilanteen tarkastamista. Kantajan mukaan ainoastaan Saksan viranomaisilla on toimivalta tähän.

Kantaja väittää lopuksi, että vastaajan on maksettava korvaus kuluista, jotka aiheutuivat Euroopan oikeusasiamiehelle tehdystä kantelusta.

III

(Tiedotteita)

(2003/C 31/31)

Tuomioistuimen viimeisin julkaisu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä

EYVL C 19, 25.1.2003

Luettelo aiemmista julkaisuista

EYVL C 7, 11.1.2003

EYVL C 323, 21.12.2002

EYVL C 305, 7.12.2002

EYVL C 289, 23.11.2002

EYVL C 274, 9.11.2002

EYVL C 261, 26.10.2002

Nämä tekstit ovat saatavilla:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
